

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 256/07-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. F., B., zastúpeného advokátkou JUDr. J. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 21 C 337/2001 zo 7. marca 2002, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 153/2004 z 31. januára 2005 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. O. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2007 doručená sťažnosť Mgr. O. F., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. B., B., doplnená na výzvu ústavného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 13. júna

2007 vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 C 337/2001 zo 7. marca 2002, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 153/2004 z 31. januára 2005 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006, ktorou sťažovateľ ústavný súd žiadal, aby vydal tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 153/2004 z 31. januára 2005 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 21 C 337/2001 zo 7. marca 2002, ktoré nie sú v súlade s čl. 6 ods. 1 prvá veta a čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Mgr. O. F., trvale bytom B., v konaní vo veci ochrany osobnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod spisovou značkou č. k. 21 C 337/2001, finančné zadosťučinenia vo výške 2.000.000,- Sk (...), ktoré zaplatia spoločne a nerozdielne do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu, včítane úrokov z omeškania, ak vzniknú, 1. Najvyšší súd Slovenskej republiky, 2. Krajský súd v Bratislave a 3. Okresný súd Bratislava II, na bankový účet Mgr. O. F., trvale bytom B.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Mgr. O. F., trvale bytom B., pre porušenie čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách v konaní vo veci ochrany osobnosti vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod spisovou značkou č. k. 21 C 337/2001 za prietahy od 3. apríla 2002 finančné zadosťučinenie vo výške 200.000,- Sk (...), ktoré zaplatia spoločne a nerozdielne do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu, včítane úrokov z omeškania, ak vzniknú, 1. Najvyšší súd Slovenskej republiky, 2. Krajský súd v Bratislave a 3. Okresný súd Bratislava II, na bankový účet Mgr. O. F., trvale bytom B.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Mgr. O. F., trvale bytom B. náhradu trov konania vo výške 14.500,- Sk (...), ktoré zaplatia spoločne a nerozdielne do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu, včítane úrokov z omeškania, ak vzniknú, 1. Najvyšší súd

Slovenskej republiky, 2. Krajský súd v Bratislave a 3. Okresný súd Bratislava II, na bankový účet Mgr. O. F., trvale bytom B. “

Z ústavnej sťažnosti a z pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 21 C 337/2001 ústavný súd zistil, že sťažovateľ ako žalobca doručil 12. júla 2000 okresnému súdu podanie zo 4. júla 2000 smerujúce proti J. F. (ďalej len „žalovaný“), ktoré neobsahovalo náležitosti návrhu na začatie konania a bolo preto zaevidované na okresnom súde pod sp. zn. 21 Nc 1/00. Okresný súd následne opakovane predvolával sťažovateľa na informatívny výsluch s cieľom opravy a doplnenia podania, pričom zásielku adresoval sťažovateľovi na adresu B., ktorú sťažovateľ uviedol v podaní zo 4. júla 2000. Pošta túto zásielku doposlala sťažovateľovi na adresu B., kde sťažovateľ takto doručované predvolanie na informatívny výsluch prevzal 25. júla 2000, a keďže sa informatívneho výsluchu nezúčastnil, bol predvolaný opätovne, pričom predvolanie prevzal opäť v B. 26. augusta 2000. Orgány Policajného zboru na výzvu okresného súdu oznámili, že na adrese B., sa nenachádza obytný dom. V ďalšom priebehu konania doručoval okresný súd zásielky sťažovateľovi na adresu B. Po tom, ako bol sťažovateľ poučený na informatívnom výsluchu 12. júla 2001 o tom, ako má návrh doplniť, sťažovateľ 13. augusta 2001 doručil okresnému súdu podanie, ktorým doplnil svoj návrh na začatie konania, a to tak, že v ňom uviedol, že proti žalovanému sa domáha vydania rozsudku, ktorým bude žalovaný zaviazaný zaplatiť mu 2 000 000 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom z obsahu podania vyplýva, že takéhoto rozsudku sa domáha z titulu náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch s odôvodnením, že odporca poškodil sťažovateľovu dobrú povesť a meno jeho rodiny, znevážil sťažovateľových rodičov, zapríčinil sťažovateľovi sociálnu neistotu, vyvolal tieseň nebezpečenstva fyzickej straty jeho života a spôsobil sťažovateľovi škodu a traumu z úhynu psov podpísaním sfalšovanej kúpnopredajnej zmluvy, ktorou sťažovateľ stratil vlastníctvo a držbu domu predaného úradným odhadom za cenu pozemku v sume 1 571 000 Sk, keď minimálna úradná cena domu podľa znaleckého posudku predstavovala 2 037 670 Sk a trhovú cenu jej niekoľkonásobok, a tým spôsobil odporca sťažovateľovi zbúranie jeho trvalého bydliska a sťažovateľa navyše ohováral a krivou výpoveďou znížil jeho dôstojnosť. Okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh v sume 102 000 Sk a s poukazom na to, že tento súdny poplatok nebol zaplatený uznesením č. k. 21 C

337/2001-39 z 13. novembra 2001, ktoré sťažovateľ prevzal v B. 12. decembra 2001, konanie zastavil. Po podaní odvolania sťažovateľom proti tomuto uzneseniu krajský súd uznesením č. k. 15 Co 4/02-44 z 24. januára 2002 napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil, a to s odôvodnením, že sťažovateľ požiadal podaním z 19. marca 2001 o oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom okresný súd o tejto žiadosti nerozhodol a zároveň krajský súd poukázal i na to, že ani po doplnení návrhu na začatie konania sťažovateľom jeho podanie nespĺňa náležitosti návrhu na začatie konania, keď z neho nie je minimálne zrejmé, v akej výške sa sťažovateľ domáha náhrady škody a tiež náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, čo okresnému súdu bráni pokračovať v konaní.

Po vrátení spisu okresnému súdu tento uznesením sp. zn. 21 C 337/2001 zo 7. marca 2002 konanie opäť zastavil a rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania. Toto uznesenie doručoval okresný súd sťažovateľovi spolu s uznesením krajského súdu č. k. 15 Co 4/02-44 z 24. januára 2002, a to na adresu B., sťažovateľ zásielku prevzal, ako to vyplýva z doručenky, 11. apríla 2002, prvý pokus o doručenie bol vykonaný poštou 2. apríla 2002, opakované doručenie bolo vykonané 3. apríla 2002 a následne bola zásielka na pošte uložená v bližšie neuvedený deň. Uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 C 337/2001 zo 7. marca 2002 je predmetom tejto ústavnej sťažnosti.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré odovzdal na poštovú prepravu 26. apríla 2002 a okresnému súdu bolo doručené 29. apríla 2002. Sťažovateľ podal odvolanie i proti uzneseniu okresného súdu č. k. 21 C 337/2001-61 z 19. novembra 2002, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré bolo sťažovateľovi doručované v B. a ktoré po uložení na pošte 9. decembra 2002 osobne 11. decembra 2002 prevzal. Na základe pokynu krajského súdu vyzval okresný súd sťažovateľa výzvou z 25. marca 2004, aby oznámil, či sa 2. a 3. apríla 2002 zdržiaval v mieste doručovania uznesení, t. j. v B., a zároveň sťažovateľa vyzval, aby svoje tvrdenie na túto otázku vierohodným spôsobom preukázal. Na túto výzvu sťažovateľ reagoval podaním doručeným okresnému súdu 13. apríla 2004, v ktorom uviedol: „*V mieste mojho prechodného bydliska v B. som sa v dňoch od 1. 4. do 5. 4. 2002 nezdržiaval, lebo som bol*

na návšteve rodiny, ktorej čestné vyhlásenie dodatočne zašlem, nakoľko sviatkujú mimo svojho bydliska.“ V spise okresného súdu sp. zn. 21 C 337/2001 sa však takéto čestné vyhlásenie nenachádza a ani sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol, že by takéto čestné vyhlásenie okresnému súdu doručil.

O odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 21 C 337/2001-47 zo 7. marca 2002, ktorým okresný súd konanie zastavil pre neodstránenie nedostatkov podania, rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Co 153/2004-84 z 31. januára 2005 tak, že podané odvolanie odmietol ako oneskorené. V odôvodnení tohto rozhodnutia krajský súd uviedol:

„Z obsahu spisu (údajov na vrátenej poštovej doručenke od zásielky s napadnutým uznesením pre navrhovateľa) vyplýva, že pošta sa neúspešne pokúsila doručiť navrhovateľovi zásielku dňa 2. 4. 2002 a znova po upovedomení o opakovanom doručení dňa 3. 4. 2002, kedy túto zásielku uložila na pošte. Pretože navrhovateľ si rozhodnutie doručované na adresu jeho bydliska, kde sa zdržiaval (opak, t. j. že sa v dobe doručovania zásielky na tomto mieste nezdržiaval, navrhovateľ ničím nepreukázal) v lehote troch dní od uloženia zásielky nevyzdvihol, nastali z neho účinky doručenia tohto uznesenia v pondelok 8. apríla 2002 (§ 47 ods. 2, § 57 ods. 1 O. s. p.). Pri počítaní plynutia odvolacej lehoty 15 dní, rátajúc od uvedeného náhradného doručenia rozsudku je zrejmé, že odvolacia lehota navrhovateľovi uplynula dňom 23. 4. 2002, t. j. ešte pred podaním jeho odvolania (odvolanie zveril na poštovú prepravu až dňa 26. 4. 2002).

Odvolací súd preto odvolanie navrhovateľa ako oneskorene podané odmietol (§ 218 ods. 1 písm. a) O. s. p.).“

Ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje aj proti tomuto uzneseniu krajského súdu.

O odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 21 C 337/2001-61 z 19. novembra 2002, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Co 167/04-85 z 31. januára 2005 tak, že napadnuté uznesenie zrušil s poukazom na to, že konanie vo veci samej už bolo zastavené z dôvodu neodstránenia nedostatkov podania a napadnuté uznesenie sa tak stalo bezpredmetným.

Obe tieto uznesenia doručoval okresný súd sťažovateľovi v B., avšak zásielka bola vrátená ako neprevzatá v odbernej lehote, a preto následne okresný súd doručoval zásielku sťažovateľovi do Ústavu zboru vojenskej a justičnej stráže v B. (ďalej len „ÚZVJS“), kde ju sťažovateľ 4. apríla 2005 prevzal. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 167/04 z 31. januára 2005 dovolanie, ktoré doručil okresnému súdu 13. apríla 2005. Keďže dovolanie nespĺňalo zákonom predpísané náležitosti, okresný súd sťažovateľa vyzval na jeho opravu a doplnenie najprv výzvou doručenou sťažovateľovi do ÚZVJS 27. júna 2005 a opätovne uznesením č. k. 21 C 337/2001-97 z 3. októbra 2005, ktorým uložil sťažovateľovi jeho podanie označené ako dovolanie doplniť a opraviť, ako aj predložiť splnomocnenie udelené na zastupovanie v dovolacom konaní advokátovi. Toto uznesenie prevzal sťažovateľ v B. 18. novembra 2005.

O podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006 tak, že dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 153/2004 z 31. januára 2005 odmietol a žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Toto uznesenie dovolacieho súdu bolo sťažovateľovi doručované okresným súdom v B., avšak sťažovateľ ho v odbernej lehote neprevzal. Okresný súd následne uznesenie doručoval sťažovateľovi na adresu B., kde ho sťažovateľ prevzal 17. januára 2007.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje i proti uzneseniu najvyššieho súdu.

Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť týkajúcu sa porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru odôvodnil tým, že zastavovacie uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 C 337/2001 zo 7. marca 2002 mu bolo doručované na adresu, na ktorú doručovať nežiadal a v čase doručovania sa na nej ani nezdržoval, a poukázal i na to, že z doručienky zásielky, ktorou mu bolo toto uznesenie doručované, nemožno zistiť, kedy bola zásielka uložená na pošte, keďže príslušný údaj na doručienke nie je vyznačený vôbec, čo spôsobuje, že doručienka neobsahuje predpísané náležitosti a takéto doručovanie nemôže vyvolať účinky náhradného doručenia. Preto ani krajský súd nemal odvolanie smerujúce proti tomuto uzneseniu ako oneskorené odmietnuť, pretože nebolo

možné vychádzať z fikcie náhradného doručenia. Ak sťažovateľ nepreukázal, že sa v čase prvého a druhého pokusu o doručenie predmetnej zásielky nezdržoval na adrese v B., stalo sa tak preto, že mu v tom bránili objektívne okolnosti – zapečatený byt od 7. februára 2005 a v čase od 7. februára 2005 do 25. augusta 2005 výkon väzby, čo bolo i dôvodom nedoloženia dokladu o právnickom vzdelaní sťažovateľa na účely dovolacieho konania. Preto považuje sťažovateľ za nezákonné i rozhodnutie dovolacieho súdu.

Pokiaľ ide o tvrdené porušenie práva sťažovateľa na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť bližšie neodôvodnil a neodôvodnil ju ani pokiaľ ide o namietané prietahy v konaní, o ktorých uviedol v ústavnej sťažnosti iba to, že mali trvať od 3. apríla 2002. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uviedol sťažovateľ iba to, že toto právo mu bolo odňaté tým, že jeho opravné prostriedky riadne krajský súd a najvyšší súd neprerokovali, keď oba súdy tieto odmietli, pričom tak urobili nedôvodne a v rozpore so zákonom i preto, že sťažovateľ objektívne nemohol svoje právnické vzdelanie preukázať.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ako vyplýva z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 21 C 337/2001, sťažovateľ sa o uznesení okresného súdu sp. zn. 21 C 337/2001 zo 7. marca 2002 dozvedel najneskôr 11. apríla 2002, keď zásielku obsahujúcu toto uznesenie na pošte prevzal, a pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Co 153/2004 z 31. januára 2005 najneskôr 4. apríla 2005, keď prevzal zásielku obsahujúcu uznesenie krajského súdu. Ústavná sťažnosť smerujúca proti obom týmto uzneseniam bola ústavnému súdu doručená 9. marca 2007, teda po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúcu porušenie čl. 6 ods. 1 prvej vety, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn.

21 C 337/2001 zo 7. marca 2002 a uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 153/2004 z 31. januára 2005 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Pokiaľ sťažovateľ namietal vo svojej sťažnosti porušenie jeho práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006, túto časť svojej sťažnosti odôvodnil tým, že najvyšší súd neposkytol sťažovateľovi ochranu v situácii, keď zastavovacie uznesenie okresného súdu sp. zn. 21 C 337/2001 zo 7. marca 2002 nebolo sťažovateľovi doručované riadne a krajský súd túto okolnosť nevzal do úvahy, a ak odvolanie odmietol, rozhodol nesprávne a najvyšší súd jeho dovolanie odmietol bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky, keď preukázať svoje právnické vzdelanie nemohol z objektívnych dôvodov, pretože od 7. februára 2005 mal zapečatený byť a v čase od 7. februára 2005 do 25. augusta 2005 bol vo väzbe.

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006 odôvodnil nasledovne:
«Podľa § 241 ods. 1 O. s. p. v dovolaní sa musí popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa toto rozhodnutie napáda, prípadne ktoré dôkazy by sa mali vykonať na preukázanie dôvodov dovolania a čoho sa dovolateľ domáha. Dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná.

Predmetné zákonné ustanovenie vyžaduje v konaní pred dovolacím súdom povinné zastúpenie dovolateľa kvalifikovaným zástupcom. Ide o ustanovenie kogentnej povahy, ktoré nepripúšťa výnimky. Nedostatok podmienky povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní možno odstrániť tým, že dovolateľ predloží súdu doklad o tom, že má právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná, (...) a k dovolaniu pripojí jemu udelené plnomocenstvo. Rovnako môže dovolateľ požiadať súd o jeho ustanovenie. Ak tak neurobí, a to ani na výzvu súdu s príslušným poučením o následkoch tejto nečinnosti, príp. účastníkovi súd na jeho žiadosť kvalifikovaného zástupcu neustanoví, súd takéto dovolanie odmietne (§ 43 ods. 2, O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p.).

V posudzovanej veci súd prvého stupňa upozornil dovolateľa na potrebu jeho zastúpenia v dovolacom konaní, ak sám nemá právnické vzdelanie. Stalo sa tak výzvou z 19. apríla 2004, na ktorú žalobca reagoval podaním z 28. júna 2005, v ktorom súdu oznámil, že v dovolacom konaní sa bude zastupovať sám a doklad o právnickom vzdelaní doručí dodatočne (čl. 94). Po vrátení spisu dovolacím súdom okresný súd, viazaný pokynom tohto súdu, postupom podľa § 241 ods. 4 O. s. p. žalobcu opätovne vyzval na doplnenie dovolania a odstránenie nedostatku povinného zastúpenia advokátom, pokiaľ nemá sám právnické vzdelanie. Súd súčasne dovolateľa poučil o následkoch spojených s nerešpektovaním výzvy v podobe odmietnutia jeho dovolania. Podaním z 24. novembra 2005 žalobca súdu, okrem iného, oznámil, že doklad o právnickom vzdelaní súdu predložiť nemôže, pretože „má zapečatený byt až do právoplatnosti predbežného opatrenia vo veci sp. zn. 13 C 184/05 a len vtedy môže predložiť aj listinné dôkazy o neplatnom doručení a svojej prítomnosti“.(...)

Dovolateľ, i napriek opakovaným výzvam súdu, nepreukázal a súdu nepredložil doklad svedčiaci o dosiahnutom právnickom vzdelaní. Rovnako neodstránil nedostatok podmienky obligatórneho zastúpenia v dovolacom konaní pripojením plnomocenstva pre zvoleného advokáta, hoci bol o následkoch z toho vyplývajúcich riadne poučený.

Keďže žalobca nedoplnil dovolanie o náležitosť uvedenú v § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p. a pre tento nedostatok nebolo možné v konaní pokračovať, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie podľa § 43 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. odmietol bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia».

Posudzujúc obsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006 ústavný súd nezistil, že by uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006 bolo založené na takej interpretácii zákonných ustanovení, ktorá je nezlučiteľná s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Preto ústavný súd časť sťažnosti smerujúcu proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru

týkajúce sa spravodlivosti konania, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ namietal vo svojej sťažnosti i porušenie svojho práva na rozhodnutie o jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Túto jej časť bližšie neodôvodnil iba konštatoval, že súdy o jeho záležitosti nekonali v čase od 3. apríla 2002. Sťažovateľ nepreukázal ústavnému súdu ani to, že by sa obrátil pred podaním ústavnej sťažnosti na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na prietahy v konaní. Ústavný súd túto časť sťažnosti preto odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ako aj preto, že sťažovateľ namieta porušenie tohto práva po právoplatnosti rozhodnutia o skončení konania, v ktorom údajne malo dôjsť k zbytočným prietahom, čo už samo osebe vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o porušení tohto práva sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa smerujúcu i proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 13/2006 z 24. júla 2006 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodov zjavnej neopodstatnenosti, pokiaľ ide o namietanú spravodlivosť konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a pre nesplnenie náležitostí, pokiaľ ide o namietané porušenie práva na rozhodnutie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007